

R O N M O O R E

ISTOVIT *de* ASCULTARE

Cum să ne revenim din oboseala spirituală

Traducere de Vlad Dogar

 CASA CĂRȚII
Oradea, 2019

Cuprins

Cuvânt-înainte	9
Introducere	13
Partea întâi: Epuizarea	
Capitolul 1: Când funcționezi la limita de avarie	19
Capitolul 2: Istovit de slujire	33
Capitolul 3: Istovit de așteptări	47
Capitolul 4: Istovit din cauza dezamăgirii	67
Partea a doua: Îndepărtarea	
Capitolul 5: Cel mai rău sfătuitor	83
Capitolul 6: Pe teritoriul inamic	103
Partea a treia: Întoarcerea acasă	
Capitolul 7: Harul manifestat prin criză	125
Capitolul 8: Harul manifestat prin puterea primită	137
Capitolul 9: Harul manifestat prin recuperare	149
Capitolul 10: Identitatea spirituală: Al cui sunt?	165
Capitolul 11: Domnul care dă năvală	181
Mulțumiri	187
Despre autor	189
Note	191

Partea întâi

Epuizarea

Istovit de ascultare

Capitolul 1

Când funcționezi la limita de avarie

Indiferent de domeniul în care activează, liderii care continuă să conducă și după ce și-au epuizat rezervele o vor face prost.

De ceva vreme, am început să conduc fără resurse și cred că cel mai bun lucru pentru mine este să mă dau la o parte... Acum, am nevoie de rugăciunile și de susținerea voastră. Am spus că aceasta este o biserică în care ești acceptat și când nu îndeplinești standardele, iar eu nu le îndeplinesc.

Sunt obsosit. Sunt dărâmat și am nevoie de odihnă.¹

PETE WILSON

Pasiunea lui Andrew* este aceea de a fi lider în grupurile mici în care principala activitate este studiul biblic. Sau, mai degrabă, aceasta era cândva pasiunea lui. Acum, după cincisprezece ani de carieră, după cincisprezece ani în care a încercat să își echilibreze viața de familie, în care a antrenat echipa de sport din care fac parte și copiii lui, și în care și-a pus în negoț darurile pentru a învăța liceenii și cuplurile din biserica noastră, Andrew e vlăguit, și-a epuizat resursele. S-a dat la o parte din slujire pentru a se reumple spiritual.

În cuvintele lui: „Am obosit să-i călăuzesc pe alții; eram în situația în care eu însumi aveam nevoie de călăuzire.”

Andrew participă la un nou grup împreună cu soția sa, Kathy, și începe să simtă că Dumnezeu îl cheamă să își folosească darurile într-un mod ceva mai semnificativ. Deocamdată, rezistă acestui îndemn. Iată cum a împărtășit Andrew ceea ce se întâmplă în inima lui:

Știu că Dumnezeu vrea să mă ridic și să îndrum din nou, dar m-am opus pentru că, sincer, responsabilitatea a început să mă obosească. Îmi dau seama că nu sunt un cărturar atotștiutor, care are o sumedenie de cunoștințe biblice profunde de împărtășit. Totuși, Dumnezeu m-a înzestrat cu abilitatea de a conduce un grup de bărbați și femei în studiul biblic, într-un mod relevant și care angrenează tot grupul.

Am ajuns să mă lupt cu Duhul Sfânt, lucru care mă epuizează... fug și încerc să mă ascund. În momentul acesta, nu aștept cu plăcere întâlnirile grupului nostru mic, și, în mod intenționat, nici nu mă pregătesc. Pur și simplu, vreau să renunț... dar știu că nu acesta e răspunsul.

**Numele au fost schimbate*

La fel ca mine, cred că fiecare creștin se poate identifica cu Andrew. Fie că vorbim despre oboseala spirituală, o consecință inevitabilă a folosirii darurilor noastre pe o perioadă lungă de timp, fie că vorbim despre epuizarea sufletului cauzată de împotrivirea față de ispitele săcâitoare, despre efortul extenuant de a face ceea ce este bine atunci când nesupunerea e mult mai atractivă sau despre circumstanțele epuizante care ne invadează viețile, în toate acest cazuri ajungem istoviți de ascultare.

Istovit de ascultare. Expresia pare contradictorie, nu-i așa? Supunerea este, la urma urmei, bătaia inimii creștinului. Este manifestarea sinceră a dragostei noastre pentru Cristos,

ce curge dintr-o inimă mulțumitoare față de lucrările Sale făcute în folosul nostru. Supunerea este posibilă numai prin prezența lui Dumnezeu, fiindcă de la El ne vine puterea de a asculta. Supunerea este acea rampă de pe care ne putem lansa viața spre un sens și un scop. Tânjim după acel „Bravo!”, pe care vrem să-l auzim la sfârșitul acestei vieți, însă, deocamdată, suntem împinși de șoaptele motivatoare ale Duhului: „Felicitări!” și „Așa se face!”

Așadar, cum este posibil ca tocmai lucrul care ne asigură un sens și un scop să ne istovească? Cum este posibil să ne obosească ceea ce ne aduce o adâncă mulțumire? Cum se poate ca binecuvântarea supunerii să devină o datorie înspăimântătoare? Cum poate urmarea lui Isus să ne epuizeze?

Antrenant și istovitor

Recent, eu și soția mea, Lori, am mers în drumeție în Virginia's Shenandoah National Park. Aplicația ne-a informat că, între „Whiteoak Canyon și Cedar Run Loop”, se afla „printre cele mai bune trasee – dacă nu cel mai bun traseu – din Shenandoah.” Am mers deci pe acest traseu. Poteca era o serpentină pitorească de șaisprezece kilometri, care traversa pădurea deasă. De-a lungul cărării stâncoase, câteva cascade frumoase se revărsau în lacuri naturale, acolo unde excursioniștii înotau ca să se revigoreze. Dar acest traseu nu era pentru cei care doreau o plimbare ușoară prin pădure. Frumusețea naturală a potecii venea la pachet cu o ascensiune solicitantă. Picioarele noastre ardeau, iar hainele ne erau îmbibate cu transpirație, pe măsură ce, timp de trei ore, am urcat pe o cărare îngustă cu mai multe trepte abrupte.

Lori s-a întors spre mine și m-a întrebat: „Spune-mi, din nou, de ce considerăm că e plăcut să facem asta?”

După una dintre aceste porțiuni dificile, Lori, care mergea în față, s-a întors spre mine și m-a întreat: „Spune-mi, din nou, de ce considerăm că e plăcut să facem asta?” Nu m-am putut gândi la niciun răspuns atunci.

Imediat după ce am ajuns în vârf, a venit vremea să ne întoarcem. Coborârea a reprezentat și ea o provocare, silindu-ne să ne folosim alte grupe de mușchi și forțându-ne să avem grijă la poteca dificilă și abruptă.

Drumeția a fost antrenantă și istovitoare. Ne-am bucurat de priveliștea splendidă și ne-am întreat dacă se va sfârși vreodată traseul. Atunci când am ajuns în sfârșit la mașină, când ne-am dat jos rucsacurile și am terminat puțina apă care ne mai rămăsese în sticle, am simțit un puternic sentiment de împlinire și de epuizare.

La fel ca drumeția noastră, călătoria spirituală este, în același timp, antrenantă și istovitoare. Urmarea lui Cristos este o experiență care trebuie trăită clipă de clipă, zi de zi, o experiență în care știm că Dumnezeu viu lucrează în noi și prin noi. Nu e nimic mai satisfăcător decât asta. În același timp, există perioade lungi, obositoare, aparent fără sfârșit, când *nu* Îl simțim pe Dumnezeu lucrând în noi și prin noi, când Îl punem la îndoială prezența. Calea dreaptă nu e întotdeauna calea ușoară. Marcajele de pe copaci, cele care indică faptul că ne aflăm pe cărarea corectă, dar și semnele de avertizare referitoare la terenul dificil, apar de multe ori unele lângă altele.

Graficul de mai jos mă ajută să îmi formez o imagine despre felul în care arată călătoria spirituală. Cărarea e solicitantă, plină cu suișuri și coborâșuri. Isus nu ne conduce pe un drum lin spre cer. Urmarea Salvatorului implică perioade pe culmi și perioade în vale, binecuvântări remarcabile și provocări extraordinare, adică ceea ce C.S. Lewis numea „coborâș”.

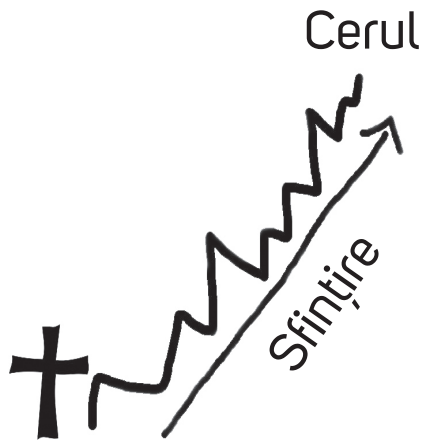
Pe grafic, puteți observa că, de-a lungul traseului, are loc un progres. Acest proces de creștere spirituală e denumit *sfințire*.

Atunci când devenim creștini, Duhul Sfânt începe să locuiască în noi, dându-ne capacitatea de a face tot ceea ce Dumnezeu ne cheamă să facem. Și, cu această împuternicire, avem responsabilitatea să ascultăm, să facem ceea ce este bine atunci când răul pare mai ușor și, uneori, mai interesant. În lucrarea clasică, *Urmăriți sfințenia*, Jerry Bridges folosește analogia fermierului ca să explice puterea suverană a lui Dumnezeu și responsabilitatea omului în ce privește supunerea. El scrie:

Cultivarea pământului este o lucrare comună, a lui Dumnezeu și a țăranului. Țăranul nu poate face ceea ce Dumnezeu trebuie să facă, iar Dumnezeu nu va face ceea ce trebuie să facă țăranul.

Putem afirma cu aceeași certitudine că și urmărirea sfințeniei este o lucrare comună, a lui Dumnezeu și a creștinului. Nimeni nu poate atinge un grad oarecare de sfințenie fără ca Dumnezeu să lucreze în viața lui, dar este la fel de cert că nimeni nu va ajunge la sfințenie fără să facă un minim efort. Dumnezeu a făcut totul pentru ca noi să putem să umblăm în sfințenie. Noi avem responsabilitatea de a umbla. El nu face lucrul acesta în locul nostru.²

Vrem să analizăm împreună această „responsabilitate de a umbla.” Împreună cu mari binecuvântări și perioade de bucurii inexprimabile, călătoria conține un amalgam de emoții crude și reale, circumstanțe nedorite și ciocniri constante cu ispite

concrete. Supunerea este întotdeauna calea care trebuie aleasă... și știm că supunerea este foarte dificilă.

- Întreabă adolescentul care s-a angajat să rămână curat în timp ce trece prin exploziile hormonale.
- Întreabă soțul și soția care au jurat „la bine și la rău” și acum se confruntă cu o lungă perioadă de „rău”.
- Întreabă familia a cărui rugăciune pentru un copil continuă să rămână fără răspuns.
- Întreabă părintele care încearcă să Îl onoreze pe Dumnezeu în timp ce simte presiunea financiară pricinuită de faptul că este singurul care aduce bani în casă.
- Întreabă tânărul/tânăra care așteaptă (și așteaptă) ca Dumnezeu să îi dea o soție/un soț evlaviosă/evlavios.
- Întreabă persoana ale cărei lupte constante cu o ispită sâcâitoare sunt istovitoare.
- Întreabă persoana care simte că sacrificiile slujirii nu îi sunt observate și apreciate.
- Întreabă omul de afaceri creștin, determinat să facă lucrurile în felul lui Dumnezeu, în timp ce alții aleg scurtături lipsite de orice scrupule.
- Întreabă persoana care se luptă cu frica și cu descurajarea, în timp ce mai trece printr-o nouă cură de tratament.
- Întreabă familia care își îngrijește părinții bătrâni.
- Întreabă persoana care se târăște prin aspra călătorie a doliului.
- Întreabă persoana care se luptă cu o dependență și care știe că recidiva e la doar un moment de slăbiciune depărtare.
- Întreabă-i pe părinții care și-au iubit și susținut copiii de-a lungul anilor de abuz de substanțe. O mamă al cărei băiat a avut o nouă recidivă și-a vărsat inima înaintea unuia dintre liderii bisericii noastre. „Tot îmi spunea

aseară cât de obosiți sunt cu toții, din toate punctele de vedere. Spunea: «Parcă ar fi iadul pe pământ.»”

- Întreabă persoana care este secătuită spiritual.

După programul bisericii, în timp ce mă aflu în cabina de sunet și îmi împachetam rucsacul, Sam a venit la mine și a vrut să vorbim. Mi-a spus că a ezitat să meargă în față după slujbă și să se roage cu unul dintre păstorii noștri. Sam e un credincios matur și activ, dar, cu lacrimi în ochi, a mărturisit că e „secătuit spiritual”. Nu era o cădere în vreun păcat sau vreo altă circumstanță particulară pe care să o identifice drept motiv pentru acest „coboarăș”. Se simțea însă deconectat de Dumnezeu și experimenta o vulnerabilitate înspăimântătoare.

Poate ai trecut și tu prin ceea ce a trecut Sam. În ansamblu, viața e bună. Nu ești istovit în urma luptei cu o anumită ispită și nici afundat într-o circumstanță epuizantă a vieții. Dar sufletul îți este secătuit și ești înfricoșat de vulnerabilitatea stării tale spirituale.

Oboseala spirituală nu e rezervată credincioșilor noi sau imaturi. Ne lovește pe fiecare în momente diferite. Când realitatea istovirii sufletești este ignorată, alunecăm încet în perioade periculoase de deconectare, dezamăgire și descurajare spirituală. În aceste etape vulnerabile suntem susceptibili de a ceda în fața ispitei, de a lepăda platoșa și de a ne preda păcatului. După cum leul vânează prada vlăguită, tot așa îl atacă și Satan pe credinciosul obosit. Trebuie să recunoaștem realitatea oboselii spirituale, să înțelegem pericolul și să facem pașii necesari ca să ne revigorăm sufletul.

Un ghid pentru călătoria noastră

Abordează Dumnezeu subiectul oboselii spirituale? Este vreo persoană în Scripturi care a experimentat oboseala spirituală și de la care avem de învățat? Răspunsul la ambele întrebări este afirmativ.

Chiar dacă vom apela la mai multe pasaje din Scriptură, vreau să folosim drept model un cunoscut rege din Vechiul Testament. E vorba despre un războinic, poet, compozitor și

Când inima lui David bătea după a lui Dumnezeu, cel dintâi devenea o forță de neoprit.

lider. Toate aceste roluri i-au asigurat un amestec unic de experiențe, variind de la groaza conducerii bărbatilor în lupte sângeroase la liniștea scrierii psalmului douăzeci și trei. Numele lui este David, iar viața sa a fost ca o carte deschisă. Rugăciunile și glorificarea lui Dumnezeu, frus-

trările și întrebările sale sunt înșirate în cartea Psalmilor. Dumnezeu a declarat despre el că a fost „un om după inima Lui” (1 Samuel 13:14), o descriere de invidiat și care nu a mai fost folosită pentru niciun alt om din Biblie. Inima lui Dumnezeu și inima lui David băteau deodată. David a fost un om al pasiunii, impulsului și dorinței. Când inima lui David bătea după a lui Dumnezeu, cel dintâi devenea o forță de neoprit. Însă bătăile neregulate ale inimii lui spirituale au permis ca aceeași pasiune să alimenteze episoade de păcate strigătoare la cer. El era, în același timp, de o adâncă spiritualitate și de o dezgustătoare umanitate. Vrem să fim ca David și, în același timp, suntem ca el.

Ne vom concentra atenția pe o anume perioadă, când istovirea sufletului său l-a făcut să-L pună la îndoială pe Dumnezeu și să pună la îndoială promisiunile Lui. Istovit de ascultare, a luat decizia nefastă de a se stabili pe teritoriul inamicului.

Ungerea și scăparea

Atunci când a fost chemat de la pășune pentru o întâlnire specială cu profetul Samuel, David era un adolescent cuminte, care păzea oile tatălui său. Primul rege al lui Israel, Saul, se descalificase printr-o viață de nesupunere. Cu toate că acesta

din urmă rămăsese conducătorul oficial al poporului Israel, Dumnezeu îi pregătea înlocuitorul. L-a trimis pe Samuel la Betleem, în casa lui Isai, pentru a-l unge pe noul rege.

Isai i-a prezentat lui Samuel șapte dintre fiii săi, iar Dumnezeu l-a înștiințat pe profet că niciunul dintre cei șapte nu era cel ales. În urmă, aproape ca un gând apărut tardiv, mezinul familiei este chemat să vină în fața prorocului. Nimeni nu a fost mai surprins decât David atunci când Samuel a zis (îmi imaginez): „Tu vei fi următorul rege al lui Israel.” Profetul „a luat cornul cu untdelemn și l-a uns în mijlocul fraților lui. Duhul Domnului a venit peste David, începând din ziua aceea și în cele următoare” (1 Samuel 16:13).

Din acel moment, viața lui David s-a schimbat în mod dramatic. Sub autoritatea lui Dumnezeu, tânărul bărbat s-a ridicat împotriva uriașului filistean, Goliat, cel care, în bătaie de joc, a provocat armata lui Israel la un duel unu la unu. Folosindu-se de praștia sa, David a trimis o piatră în fruntea lată a lui Goliat, și, cu sabia uriașului, i-a tăiat acestuia capul și l-a păstrat ca trofeu. La scurt timp după aceea, David a început să conducă armata lui Israel în bătălii victorioase. Una dintre fetele lui Saul i-a fost dată ca soție, iar David a ajuns ca un frate cu fiul regelui, Ionatan. Au fost compuse cântece despre David, cântece care erau cântate de toate fetele. „Saul a bătut miile lui, iar David zecile lui de mii,” erau versurile puse pe melodiile populare ale vremii (1 Samuel 18:7). David se bucura de o mare popularitate în ochii tuturor... mai puțin în ochii regelui Saul.

Invidia lui Saul l-a condus pe acesta într-un loc întunecat. A hotărât să îlucidă pe David. Într-o zi, pe când David se afla în prezența regelui, a văzut o suliță venind spre capul său. A reușit să se ferească la timp. După ce sulița s-a înfipt și a vibrat în peretele din spatele lui, David a fugit de omul acela obsedat de invidie. De-a lungul următorilor opt ani și jumătate, David a continuat să fugă de Saul.

Viața pe fugă

În timpul în care David era fugar, ungerea lui de către Samuel a ajuns o amintire ștearsă; se întreba dacă nu cumva l-a înțeles greșit pe profet atunci când acesta i-a spus că va fi următorul rege. Lupta cu Goliat și bătăliile victorioase păreau a fi dintr-o altă viață. David se întreba dacă promisiunea lui Dumnezeu se va împlini vreodată. S-a încrezut în Dumnezeu, L-a urmat, I-a fost supus, dar, după aproape zece ani de alergare, a ajuns istovit în trup și suflet.

David se convinsese pe sine că, într-o bună zi, Saul îl va ucide. Știind că regele nu îl va urmări pe teritoriul inamic, David a decis să treacă granița în Filistia, țara inamicilor. Acolo a găsit bunăvoință la unul dintre cei cinci regi filistenii. David și oamenii lui s-au stabilit, împreună cu familiile lor, într-un mic orașel numit Țiclag. În Țiclag, David s-a îndepărtat de Dumnezeu și a trăit o viață plină de minciuni și ascunzișuri.

Țiclag: vizite scurte, șederi prelungite, mutare cu totul

Mai devreme sau mai târziu, fiecare credincios experimentează oboseala spirituală. La fel ca David, putem fi istoviți de anii de slujire. Putem să ne simțim folosiți sau subapreciați atunci când identitatea noastră stă mai degrabă în slujire decât în Cel pe care Îl slujim. Suntem istoviți de ispitele care ne tot sâcâie și ne împiedică. Suntem copleșiți de greutatea așteptărilor pe care le-a stabilit comunitatea creștină, dar și de greutatea așteptărilor nerealiste pe care le avem în dreptul nostru. Circumstanțele vieții ne lovesc ca un val afurisit care ne trimite rostogolindu-ne în marea dezamăgirii. Când suntem istoviți, Țiclag devine un teritoriu atractiv.

Timpul pe care îl petrecem în Țiclag poate dura de la câteva minute, la câteva luni sau câțiva ani. Scurta incursiune pe teritoriul vrăjmaș poate fi o conversație ce implică o bătăie regretabilă, un acces de mânie, un scurt click pe un site